

גמ' ביצה דף לו: רש"י ותוס'

נמוע בי רחוי דאביי דלף אתא לקמיה דרבה אמר ליה זיל עייליה לפורוך דהתם דלהו כנרף של רעי ואפקיה יתיב אביי וקא קשיא ליה לרבי עושין גרף של רעי לכתחלה אדהכי נפל בו רחוי דאביי אמר תיתי לי ועביט של מימי רגלים מותר להוציאן לאשפה ויכשהו מחזירו נתן בו מים ומחזירו סבור מינה גרף של רעי אנב מנא אין בפני עצמו לא ת"ש דההוא עכברתא דאשתכח בו אספרמוקי דרב אשי אמר להו רב אשי נקטה בצוציתיה ואפקיה: **מתני'** הכל

תיתי

די דעברי אדמר. אע"ג דלמרינן לעיל פי' יו"ט (דף כג: טע) דלן עושין גרף של רעי לכתחלה ס"ל לרבה דהכא שרי משום פסולא די רחוי או משום דלא מקרו לכתחלה כל כך הכא כיון שלן הגשמים כגז מולפין צבית אין כל כך לכתחלה כמו מומנין נכרי: ¹

שולחן ערוך סימן שח

דף 107 - כל דבר ממונה כגון רעי וקיא וצואה ^[2] בין של אדם בין של תרנגולים וכיוצא בהם אם היו כהצר נח שיושבים בה מותר להוציאם לאשפה או לבית הכסא ^[3] ואפילו בלא כלי ואם היו כהצר (לה) שאינו דר שם נפ' (ט) אסור להוציאם ^[2] ואם ירא מפני התינוק שלא יתלכלך בה ^(ט) מותר לכפות עליה כלי:

דף 107 אף על פי שמותר ^(ט) להוציא גרף של רעי ועביט של מימי רגלים ^(ט) אסור להחזירם אלא אם כן נתן סא לתוכם ^(כא) מים:

דף 107 אין עושין גרף של רעי לכתחלה דהיינו להביא לפניו דבר שעתידי לימאם סב כדי להוציאן לכשימאם ^[2] ואם עבר ועשאו מותר להוציאן:

דף 107 במקום דאיכא פסידא סג מותר ^(כב) להכניס מטתו אצל גרף של רעי ^{סד} ולקבוע ישיבתו שם כדי להוציאן:

דף 107 חתיכת חרס (1) יז שנשברה ^(ט) (כז) בחול ^(כח) מכלי וראוייה לכסות בה כלי מותר לטלמלה ^פ אפילו במקום שאין כלים מצויים שם לכסותם בה ^ז ואם זרקה לאשפה מבעוד יום אסור לטלמלה כיון שבטלה מהיות עוד כלי: הגה ^[2] ואפילו חזי לעני האיל

כז ¹ עצמות ^מ ^{סח} ^[2] שראויים לכלבים וקליפים שראויים למאכל בהמה ופירורים שאין בהם כוית מט מותר להעבירם מעל השלחן ^מ אבל אם אין הקליפים ראויים למאכל בהמה אסור לטלמלם אלא (יח) ^נ (לד) ^{סב} מנער את הטבלא והם נופלים

ביאור הלכה סי שח סכ"ז

האך מותר לכבד כנפץ של אוו. ועד דנמשנה אימא מלקת את הטענא כולה ומנערה ואימא נלחמות דהיינו שמטלמלה עם הקליפין שעליה עד מקום המנוח ומנערה שם ומשורע משמע וכן מקמ"ג הטענא צ"ל לטלמלה להגביה הטענא אלא לנערה במקומה והדבר הזה מלי צמי מיוזים המונח בנכס"ח

גרף של רעי

וקאמרי לרבה אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי מצלמלינן אמר להו רב ספרא מדי דהוה אגרף של רעי אמר ליה אביי לרבה למר אליבא דרבי נחמיה משנה ברורה וביאור הלכה סימן שח ס"ד

מניה (יע) וקדרה שמלאכתה הוא לבישול ורק לפעמים משתמשין בה למים ולפירות היא בכלל כלי שמלאכתה לאיסור אם לא שיש בה מהתבשיל: (כא) אבל שלא לצורך כלל. היינו אם כל היום לא

רמב"ן במלחמות מח: מדפ"ר

ואם תשאל והלא כצנוד הביט מויו הוא עפר שאינו מן המוכן אומר אני שלא התירו אלא צנמוס סעודה דהוה ליה גרף של רעי דקא מלטערי מהצנא וכן צנזולא דהוה וזו היא שטינו ^[כא] צין המטות ואי נמ' התירו טלמול מן החד שמהא להס דירה נהא לכבוד השבת.

גמ' שבת דף מד: ותוס'

רב יהודה אמר רב *מטה שיהדה למעות הניח עליה מעות אסור לטלמלה לא הניח עליה מעות מותר לטלמלה לא ידהה למעות יש עליה מעות אסור לטלמלה אין עליה מעות מותר לטלמלה והוא שלא היו עליה ^ט בין השמשות אמר עולא מתיב

בעל המאור שבת קנד:

כל כר וכר מתחיתהן, כמעות שעל הכר שנוער הכר מתחיתהן. ואין זה נעשה בסיס לדבר האסור, שלא היו עליהן מבין השמשות. ועוד, שלא נתנן תחתיהן אלא על דעת לשמטן. ושמעת מינה שאף

רשב"א שבת דף קמג.

שהוא רוצה לזרוק שם הקליפין והעצמות. וא"ת והא אמרינן בפרק כירה ^{סג} במטה שלא ידהה למעות יש עליה מעות אסור לטלמלה. י"ל דההיא בבישוי עליה בין השמשות. וא"ג במניה לדעת באמצע שבת ע"י גוי או תינוק ולא היה דעתו לנער ממנה בשבת. ואפי' עשוין ליטול משם מעצמן דבכה"ג יש לנו להעמידה שם בנפ' כירה. והלכך לרבי יהודה אסור. אבל כל שהם בנפ' באמצע שבת על דעת לנערן אפילו רבי יהודה מדה וכו"ש ר' שמעון. וא"ג ^ג דהתם במטלטל לצורך גופה בלא נייעור ובשאינו צריך למקומו ועודן עליה עד המקום שהוא צריך להניחה שם ^{סז}. והראב"ד ז"ל ^{סח} אמ' דהתם אע"פ שלא

משנה ברורה סי שח סכ"ז

לטלטל אותם אנב הכשר: (קטו) מנער את הטבלא. הוא דף המונח על השלחן כדי לשום עליו הלחם וה"ה מפה הפרוסה וטעם ההיתר הוא כיון דלא מטלטלו בידיים. וה"ה אם מעבירם ע"י דבר אחר כגון שהוא גורר אותם ע"י סכין מן המפה דמותר ^(ד) אם הוא צריך להשתמש במקום שמונח שם העצמות והקליפין דזה מקרי טלטול מן הצד ושוי אם הוא לצורך דבר המתיר וכדלקמן בסימן שי"א ס"ח. ואם נתקבצו הרבה יחד ומאוס עליו ^ה להניחן כך על השלחן מותר להעבירן בידיים דהוה ליה לדידיה כנרף של רעי [כן משמע בגמרא ע"ש]: (קטז) ואם יש פת. ואפשר שאפילו לכתחלה

גמ' שבת קכד, רש"י

הני קערות. לאחר-אכילה היכי מטלטלי להו לטלקן מלפנינו: ואם י"א אין

ג"כ וז"ע: * כלי שמלאכתו להיתר. עיין צמ"ז לענין קדירה ומ"מ נראה דלף כשפניה מהצנזיל ועומדת צבית מותר לטלמלה ולטלק לזד מון דהו כנרף של רעי עיין צבית קכ"ד לענין קערה וכן משמע מנארי: * כל

חזון אי"ש סי' מז

(כא) ריש לעי' לפ"ז למה מותר לכבד הביט ולטלטל העפר והמוקצה, ואפשר דהו כנרף, ח"ג דעפר ומוקצה שעל הכרף צטלין כמו אוכל מרובץ על הפסולת, ואין ע"ז שם טלמול וכמ"ש

אחרינא:

ייצ' ע"יה מעות אסור לטלמלה. על כרחך צמניח איירי א) דשכתה תנן פרק נוטל (לקמן קמז): מנער הכר והן נופלות וצמניח צבית איירי דצמניח מצנוד יוס והיו עליה צין השמשות אפילו אין עליה מעות אסור לטלמלה כדקאמר צביסא דמילתיה וקשה דלף יכול להיות שמניח לדעת צבית וי"ל כגון שהניח גברי או מיעוק לדעת ישראל וא"ת אמאי לא מוכח מהכא צפ' אין לזין

ביאור הלכה סי' שי"ז

ס"ק כ"ז [פמ"ג]: * מטה שיש עליה. משמע אפילו לא היו המעות עליה צין השמשות אסור לטלמלה בעודן עליה ומשכחת לה שהיטן ח"י או מיעוק המעות צבית לדעת ישראל ואם מותר לנער או המעות מעליה עיין צמניח שי"ט סק"ג צמ"א שהביא דעות דהו עיין צמניח קכ"ה סק"ז צמ"א משמע שדעמונוטה ² דלא נעשה צביס כיון שלא היו עליה צין השמשות ומותר לנער:

גמ' שבת מה: רש"י ותוס'

מ"ר יוחנן קינה של תרנגולת מהו לטלמולי בשבת אמר ליה כלום עשוי אלא לתרנגולין הכא במאי עסקינן דאית ביה אפרוח מות הניחא למר בר אמימר משמיה (דרב ^פ) דאמר מודה היה ר' שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין ^פ אלא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא דאמר חלוק היה רבי שמעון [אפי"ו] בבעלי חיים שמתו שהן מותרין מאי איכא למימר הכא במאי עסקינן כדאית ביה ביצה והאמר ^פ רב נחמן מאן דאית ליה מוקצה אית ליה גולד דאית ליה מוקצה לית ליה גולד דאית ביה ביצת אפרוח כי

דאית

ביצה אפרוח. נראה לר"י דאסור לר' שמעון משום דכיון דאית ביה אפרוח הו' כמו גרוגרות וזימקין וקא מיבעיא ליה לטלמלה קירויא אי שרי לטלמולי על ידי שיעבר משם הביצה אי חשיב כמו מניח או כשכח והשיב לו רבי יוחנן כלום עשוי אלא לתרנגולין ואין זה כשכת אלא כמניח ואסור:

חזון אי"ש סי' מח, ח

נעטס זה כדי להחזיר הטלמול לניקב מקומו, וזימא נדעת דה"ה מ"א משני שבת מ"ה: צ' דאית ביה ביצה והיינו שגולה צבית, אכתי מזה לא נער פצולה ויטלטל הקויה נהי דקויה העשוי לנך חשיב מניח אכתי מניח צבית מ"ה שרי לנער, וז"ל דכיון דקויה מיוחדת לנך מודה דה"ה דהו צביס אף כהונת צבית. [צבוח: ג' דיון